

**Pr. lect. dr. Adrian Ignat,**  
**Facultatea de Teologie, Târgoviște**

## **TAINA SFÂNTULUI MASLU – MIJLOC TERAPEUTIC CREȘTIN**

***Abstract:** Faced with suffering, man becomes uneasy, scared and overwhelmed. He searches desperately for help and finds a partial support in his doctor and receives poor chances of healing by the therapy he undertakes. But, most of the sick persons, often unbelievers in their prior life, rediscover the faith in God and resort to the Church “pharmacy”. Out of the many “medicines” found here, the most efficient is the Holy Unction through which God restores health to the sick person, and if His plans do not foresee this, God gives him patience and strength to carry the disease as a personal cross.*

*That is why the spiritual therapy is the most efficient, because it starts in this earthly life, but the sick person enjoys its fruits in Heaven, with God, for an eternity.*

***Keywords:** the Holy Unction, spiritual therapy, healing, health, salvation.*

O temă interesantă a timpului nostru, discutată și comentată de media, cu opinii pro și contra, o reprezintă contribuția și implicarea Bisericii în rezolvarea problemelor personale sau sociale. Această temă își găsește justificarea în faptul că omul, în fața suferinței, în fața problemelor, se simte mărunț și singur, căutând ajutorul și tămăduirea. „În lumea naturală, în condiția istorică a ființei, suferința este atât de copleșitoare și suverană încât pare singurul adevăr indiscutabil, adevărul total, identic cu ființa însăși. Viața omenească și lumea sunt o «vale a plângerii»; lumea, în general, și omul, în special, sunt întruchiparea deplină a suferinței”<sup>1</sup>.

Chiar dacă toate religiile explică apariția suferinței ca urmare a păcatului unei părți din creatură față de Creator, numai creștinismul are o viziune limpede și convingătoare. Astfel, „văzându-se (îngerul căzut) smuls din

---

1. Pr. prof. dr. George Remete, *Suferința omului și iubirea lui Dumnezeu*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, p. 10-11.

*a finitatea pe care a avut-o în mod firesc cu Binele Suprem și observând că acum alunecă spre rău în mod automat, dus oarecum de însăși greutatea sa până la ultimul grad de decădere, iar puterea minții, pe care i-a dat-o Creatorul spre conlucrare și părtășie, a întrebuințat-o numai pentru născocirea de noi răutăți, acel înger a corupt pe om prin înșelăciune, convingându-l să devină propriul său asasin și sinucigaș<sup>2</sup>.*

În această epocă marcată de secularism și globalism, păcatul și viciul au devenit familiare ființei umane. Toți păcătuim, toți suferim și toți murim. Suntem complet neputincioși în a opri acest cerc vicios, și aceasta se poate vedea din istoria omenirii, fie ea antică sau modernă. Într-adevăr, secolul al XX-lea a fost cel mai sângeros din întreaga istorie. În ciuda progresului tehnologic, al științei sau medicinei, epidemiile, bolile, foametea, suferința continuă să existe. În pofida tuturor eforturilor societății de a ne ascunde această crudă realitate, ea se descoperă în cele din urmă, fie în tragedii extrem de vizibile, cum au fost masacrele din Rwanda, atacurile din 11 septembrie 2001 de la New York, marile cutremure, inundațiile sau tragediile din multe părți ale lumii, sau sub chipul bolii, suferinței și morții pe care fiecare din noi trebuie inevitabil să le înfrunte.

Singurul refugiu al tuturor sufletelor îl constituie Biserica, mireasa lui Hristos. Aici, prin Sfintele Taine, se împărtășește harul Duhului Sfânt spre însănătoșire sufletească și trupească. Taina Sfântului Maslu se adresează cu precădere tuturor celor ce au slăbit în credință și se simt bolnavi sufletește și trupește<sup>3</sup>, și care așteaptă tămăduire și izbăvire. Dacă medicina tratează trupul, încercând însănătoșirea acestuia, Biserica este cea care se preocupă de sănătatea sufletească și trupească, de sănătatea omului în întregul său.

### ***1. Sensul suferinței și bolii în creștinism***

Confruntându-se cu neputința și boala, omul devine conștient de necesitatea unui ajutor spiritual și material. Tocmai de aceea relaționarea omului cu Dumnezeu, în special prin Taina Sfântului Maslu, dă un sens creator suferinței. Chiar dacă suferindul se simte de multe ori neînțeleș, abătut și

2. Sf. Grigorie de Nyssa, *Marele cuvânt catehetic*, cap. 6, în col. PSB, nr. 30, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1998, p. 298.

3. A se vedea mai pe larg J. C. Larchet, *Teologia bolii*, traducere de V. Mihoc, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 2005.

nedreptățit, în creștinism suferința sa este nu numai o simplă suferință, ci participare la suferința lui Hristos. În acest fel, Taina Sfântului Maslu descoperă un alt mod de manifestare a comuniunii credinciosului cu Dumnezeu: comuniunea prin suferință. Această comuniune este realizată prin participarea de regulă a șapte preoți la administrarea tainei, dar și a multor credincioși care se unesc în rugăciune. Comuniunea în rugăciune a celor care alcătuiesc Trupul tainic al lui Hristos sporește puterile de viață ale bolnavului<sup>4</sup>, dar și comuniunea cu Dumnezeu. Dar suferința nu este numai participare la suferința lui Hristos, ci ea, suferința, are și un răspuns prin aceea că Hristos participă la suferința celui bolnav. „*Ceea ce dobândim noi prin Taina Sfântului Maslu este posibilitatea biruinței prin Hristos, Care suferă cu cel bolnav pentru ca acesta să poată învinge povara și suferința*”<sup>5</sup>. În suferință fiecare dintre noi este cercetat de Dumnezeu, iar prin Taina Maslului este restaurat fizic, eliminând sau dând sens nou suferinței.

Suferința este un atac asupra ființei, o negare a sa. În suferință ființa umană este slăbită, degradată, derutată. „*Și după cum spunem că orbirea este ceva opus vederii, fără însă ca prin aceasta să afirmăm că în chip firesc toți oamenii ar trebui să fie orbi – posesiunea precede privarea – tot așa zicem și de păcat că se săvârșește atunci și acolo unde lipsește binele, ca și o umbră care își face apariția imediat ce s-a retras soarele*”<sup>6</sup>.

Suferința nu poate fi înțeleasă decât în prezența spiritualului: precum lumea, existența și ființa nu pot fi afirmate decât prin condiția spirituală, chiar în lumea istorică. Fiind o degradare a ființei, suferința este legată de Cel care este Izvorul ființei și al vieții, întrucât Acesta poate oferi și remediul sau tămăduirea. Dacă pentru întreaga umanitate tămăduirea survine ca urmare a suferinței și morții Mântuitorului Hristos, vindecarea sau tămăduirea personală apare atunci când Dumnezeu conlucrează cu omul, când în viața noastră există teandria.

4. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Din aspectul sacramental al Bisericii*, în „Studii teologice”, XVIII (1996), nr. 9-10, p. 557.

5. Doctorand Emanuel Banu, *Importanța Sfințelor Taine în creșterea noastră în Hristos*, în „Studii teologice”, XXVIII (1976), nr. 7-10, p. 692. Vezi și Alexander Schmemmann, *Liturgy and Life: Christian Development through Liturgical Experience*, New York, 1983, p. 101.

6. Sf. Grigorie de Nyssa, *Marele cuvânt catehetic*, cap. 6, în col. PSB, vol. 30, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1998, p. 298.

Bolnavul primește încredințarea Bisericii și a lui Hristos că prin împreună rugăciunea preoților slujitori va primi tămăduirea sufletească și trupească de care are nevoie. Vindecarea survine ca urmare a ștergerii ruperii dintre Dumnezeu și oameni, a păcatelor noastre, care, în mod evident, conduc spre moarte<sup>7</sup>. Și aceasta se întâmplă tocmai atunci când suntem uniți unul cu altul și cu Dumnezeu în trupul lui Hristos, care este Biserica. În rugăciunea Sa arhierescă, Domnul nostru se roagă pentru ucenicii Săi, „ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem: Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime, și să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine“ (Ioan 17, 21-23).

Suferința este și va rămâne o constantă, o realitate și o taină a vieții umane. Ea afectează istoria întregii umanități, afectând-o fizic, psihologic și emoțional. Suferința afectează atât pe cel drept (cazul dreptului Iov), cât și pe cel nedrept. Nu sunt scutiți de suferință nici cei bogați, nici cei săraci, nici cei credincioși, nici cei necredincioși. „Oricare ar fi manifestarea ei, suferința prelungită poate să distrugă totul“<sup>8</sup>.

Omul în fața suferinței și a bolii nu se mai poate bucura de viața sa și nici nu mai poate participa la viața semenilor săi. Aflat în suferință, bolnavul nu mai poate munci și, astfel, devine dependent de cei din jurul său. „Dacă atâta vreme cât suntem sănătoși, toate ne par plăcute, în timpul bolii experimentăm durerea și suferința, înțelegând cât de fragilă este viața și cât de puțin se găsește ea în mâinile noastre (dacă putem spune că se găsește în mâinile noastre) și cât suntem lipsiți de putere“<sup>9</sup>.

Suferința și boala apar cu urmare a păcatului. Sfântului Apostol Pavel spune că „plata păcatului este moarte“ (Gal. 6, 4). Cu siguranță este vorba despre o moarte sufletească, despre o înstrăinare de Dumnezeu, care are

7. A se vedea John Breck, Florin Pușcaș, Savatie Baștovoi, Sebastian Moldovan, Lucian Macrea, Ioan Bizău, *Ce este moarte?*, Editura Patmos, Cluj-Napoca, 2001.

8. Pr. conf. dr. Simion Todoran, *Învățătura Sfintei Scripturi despre suferință*, în vol. „Sensul vieții, al suferinței și al morții“, Simpozion Internațional Alba-Iulia, Editura Reînțregirea, Alba Iulia, 2008, p. 165.

9. Prof. Nicolae Grosu, *Taina Sfântului Maslu*, în „Ortodoxia“, XXXI (1979), nr. 3-4, p. 553.

ca efect și boala trupească. Păcatul neascultării l-a dus pe om la pierderea stării primordiale. Și atunci Dumnezeu, „pentru a distruge păcatul și a-l readuce pe om la starea originală, folosește mai întâi diferite mijloace prin care să-l întoarcă pe om de la păcat: Lege, profeți și diferite pedepse. Dar, devenind din ce în ce mai acută, în special ca urmare a idolatriei, boala cerea un medicament și mai puternic. De aceea a venit în lume În-suși Logosul lui Dumnezeu”<sup>10</sup>.

Atât Noul Testament, cât și Sfinții Părinți, vorbesc despre suferințele Mântuitorului Hristos. El a pățit „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire” (Simbolul credinței). Întruparea Mântuitorului este primul act chenotic prin care El primește să trăiască și să sufere asemenea nouă, dar nu pentru mântuirea proprie, ci pentru a noastră mântuire. Astfel, Hristos aduce tămăduirea întregii lumi, întregii umanități, întregii creații.

În întreaga Sa activitate pământească Mântuitorul se apleacă asupra oamenilor, covârșiți de boli și de neputințe omenești, predicând Evanghelia împărăției (cf. Matei 9, 35) și tămăduind pe toți cei bolnavi. „De aceea, Noul Testament este o mărturie despre lucrarea mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu întrupat, Care a vindecat oameni grav bolnavi, unii bolnavi din naștere, alții bolnavi de foarte mult timp. Iertarea păcatelor și vindecarea celor bolnavi sunt uneori însoțite de sfatul de a nu mai păcătui, adresat celor vindecați”<sup>11</sup>. Cele două dimensiuni ale tămăduirii realizate de Mântuitorul Hristos – trupească și sufletească – sunt subliniate în mod elocvent de Sfântul Chiril al Ierusalimului, care spune că „în limba ebraică, Iisus înseamnă Mântuitor, iar în limba greacă, Cel Care vindecă. De fapt, El este doctorul sufletelor și al trupurilor și tămăduitorul celor ținuți de duhurile rele. El vindecă și ochii orbilor, dar luminează și mințile. El este doctorul șchiopilor, dar îndreaptă și picioarele păcătoșilor spre pocăință”<sup>12</sup>.

10. Pr. dr. lector Iosif-Aurel Ferent, *Învățătura despre Sfântul har privită interconfesional. Implicațiile doctrinare și spirituale ale acesteia*, Editura Buna Vestire, Beiuș, 2001, p. 112.

11. † P.F. Daniel Ciobotea, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Cuvânt la deschiderea Conferinței pastoral-misionare semestriale de primăvară*, București, 14 mai 2012, în Aula Magna Teoctist Patriarhul a Palatului Patriarhiei.

12. Sfântul Chiril al Ierusalimului, *Cateheze baptismale* X, 13, traducere pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2003.

## 2. *Sfântul Maslu și puterile sale tămăduitoare*

Întreaga viață sacramentală și liturgică a Bisericii, cât și învățăturile sale țintesc spre refacerea relației adecvate dintre Dumnezeu și creație, relație care a fost deteriorată de căderea în păcat. Acesta este sensul real al vindecării creștine și implică persoana întreagă, trup și suflet. De aceea, „*sco-pul principal al Bisericii este vindecarea noastră, ștergerea rupturii dintre Dumnezeu și omenire, care este cauzată de păcatele noastre și care conduce spre moarte. Și aceasta se întâmplă tocmai atunci când suntem uniți unul cu altul și cu Dumnezeu în trupul lui Hristos, care este Biserica*”<sup>13</sup>.

### 2.1. *Ungerea cu untdelemn în Vechiul Testament*

Taina Sfântului Maslu este anticipată încă din timpul Vechiului Testament. Astfel, ungera cu untdelemn era practică și de unele religii vechi, fie pentru cult, fie pentru vindecarea bolnavilor. La evrei, în Vechiul Testament, untdelemnul se aducea ca jertfă (Ieșire 29, 40; Levitic 2, 4). El era folosit și pentru sfințirea lucrurilor trebuincioase la slujbă (Ieșire 40, 9), ca și pentru sfințirea unor oameni în anumite împrejurări, pentru ungera regilor și împăraților – Saul (I Regi 15, 1), Solomon (III Regi 1, 34), pentru ungera preoților – Aaron (Ieșire 29, 7), pentru ungera profetilor – Elisei (III Regi 19, 16).

Evreii mai foloseau untdelemnul pentru ungera cu ocazia sărbătorilor (cf. Amos 6, 6). Ungerea era interzisă în semn de doliu, reluându-se folosirea după trecerea perioadei de doliu (Daniel 10, 3; II Regi 14, 2; Iudith 10, 3). Ungerea cu untdelemn face parte și dintr-un ritual religios. Astfel, Iacob a stropit piatra din Betel cu untdelemn (Facere 28, 18), la fel și tabernacolul și obiectele de cult (Ieșire 30, 26); marele preot și ceilalți slujitori aveau capetele unse cu untdelemn (Levitic 8, 30)<sup>14</sup>.

### 2.2. *Instituirea Tainei Sfântului Maslu în Noul Testament*

Așa cum reiese din Sfintele Evanghelii, cei aflați în fața durerii, a suferinței, cer ajutorul Mântuitorului Hristos. Se poate spune că darul și pu-

13. Paul Meyendorff, *Taina Sfântului Maslu*, traducere de Cezar Login, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2011, p. 25.

14. A se vedea F. Cabrol, *Huile*, în Cabrol-Lecleq, *Dictionnaire d'Archéologie Chrétienne et de Liturgie*, tome 6, p. II, Paris, 1925, coll. 2777-2791.

terea taumaturgică ale lui Hristos s-au revărsat în viețile contemporanilor. În Evanghelia după Marcu se spune: „*Și străbăteau tot ținutul acela și au început să-I aducă pe bolnavi pe paturi, acolo unde auzeau că este El. Și oriunde intra, în sate sau în cetăți sau în sătulețe, puneau la răspântii pe cei bolnavi, și-L rugau să le îngăduie să se atingă măcar de poala hainei Sale. Și câți se atingeau de El se vindecau*“ (Marcu 6, 55-56).

Credința în Iisus Mântuitorul a inspirat creștinilor bolnavi diferite atitudini care, mai mult sau mai puțin evidențiate de-a lungul timpului, nu se exclud unele pe altele, ci evidențiază descoperirile progresive ale Bisericii plină de bogății, ca urmare a apartenenței sale la Iisus Hristos. Chiar și în Noul Testament, două elemente sunt întotdeauna legate de vindecarea bolnilor - credința și căința. Referitor la credință, Sfânta Evanghelie o prezintă fie ca precedând, fie ca urmând vindecării<sup>15</sup>.

În Noul Testament, odată cu trimitere la propovăduire, Sfinții Apostoli primesc puterea nu numai de a propovădui Evanghelia, ci și de a împărtăși puteri vindecătoare și eliberatoare, adică mântuitoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Prin aceste lucrări Sfinții Apostoli și urmașii acestora îi eliberează pe oameni de sub stăpânirea celui rău și îi vindecă pe cei bolnavi prin ungera cu untdelemn (cf. Marcu 6, 13). Din această slujire încredințată de Iisus Hristos Apostolilor Săi și, prin ei, Bisericii întregi, se naște Taina Sfântului Maslu: „*Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și, de va fi făcut păcate, se vor ierta lui*“ (Iacov 5, 14-15).

Din spusele Sfântului Iacov se vede că este vorba de o taină și nu despre o ungere obișnuită cu untdelemn, pe care o putea face orice credincios sau orice om și nu numai preoții. Nu este vorba nici de o ungere harismatică, adică o ungere cu vindecări minunate pe care o făceau unii credincioși, înzestrați cu aceasta putere prin harul Duhului Sfânt – harismaticii: „*Și unuia i se da prin Duhul Sfânt cuvânt de înțelepciune... iar altuia darurile vindecărilor, întru același Duh*“ (I Corinteni 12, 8-9; Marcu 14, 18).

În Noul Testament untdelemnul se folosea ca medicament pentru ungera bolnavilor, după cum ne arată pilda samarineanului milostiv, unde acesta unge cu untdelemn pe un rănit căzut între tâlhari (Luca 10, 34).

15. Paul Meyendorff, *op. cit.*, p. 22.

Mântuitorul Hristos atunci când trimite Apostolii la propovăduire, le dăruiește și puterea de a vindeca pe bolnavi, ungându-i cu undelemn: „*Și socoteau mulți demoni și ungeau cu undelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau*“ (Marcu 6, 13)<sup>16</sup>.

### 3. *Lucrarea Tainei Sfântului Maslu în viața umană*

Harul lui Dumnezeu lucrează în viața omului direct sau mai puțin direct asupra trupului, „*vindecându-l, deși, chiar și în acest caz, se produc și întărirea sufletească, și iertarea păcatelor celui bolnav*“<sup>17</sup>. Vindecarea se produce în viața celui bolnav uneori ca urmare a întăririi puterilor sufletești; alteori, datorită iertării păcatelor nemărturisite, sufletul se întărește, iar odată cu sufletul și trupul. Acum este reafirmată legătura indisolubilă a sufletului cu trupul în timpul vieții umane.

„*Rugăciunea credinței*“ constituie partea formală a tainei și constă din repetarea rugăciunii: „*Părinte sfinte doctorul sufletelor...*“ de șapte ori, împreună cu șapte pericope evanghelice, șapte pericope din Apostol și alte rugăciuni. În răstimpul rugăciunii, se unge bolnavul cu untdelemnul sfințit, în prealabil, de preoți, prin repetarea rugăciunii de sfințire de șapte ori. „*Eliberarea de influențele văzute se face și prin întărirea simțurilor trupului cu harul Sfântului Duh, a cărui introducere în ele se face prin ungerea lor cu untdelemnul sfințit. Prin acestea simțurile sunt curățite, sfințite, întărite în ele însele împotriva ispitelor ce vin de la lucrurile din afară și de la forțele rele nevăzute prin mijlocirea lor*“<sup>18</sup>.

În cadrul Tainei, prin rugăciunile rostite, se cer din partea lui Dumnezeu: tămăduirea trupului, iertarea de păcate și curățirea sufletului de păcate. Curățirea sufletului de păcate apare ca urmare a Spovedaniei, care de cele mai multe ori precede Taina Sfântului Maslu<sup>19</sup>. De asemenea, Taina

16. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Din aspectul sacramental al Bisericii*, în „Studii teologice“, XVIII (1966), nr. 9-10, p. 531-532.

17. Idem, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. III, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997, p. 136.

18. *Ibidem*, p. 137.

19. Înainte de Taina Sfântului Maslu se cere bolnavului să-și mărturisească păcatele pentru iertare în Taina Spovedaniei ca să Se poată învrednici apoi și de Sfânta Împărtășanie. Sunt și cazuri când și cei din jurul bolnavului trebuie să-și mărturisească păcatele în Taina Spovedaniei ca să fie împreună rugători cu cel în suferință, pentru însănătoșire. Sfântul



Sfântului Maslu poate să urmeze Sfintei Liturghii. În acest caz, la Sfânta Liturghie se scot părțile pentru cei bolnavi, se săvârșesc acatiste și paraclise pentru iertarea păcatelor și însănătoșirea celor aflați pe patul suferinței. „*Întrucât păcatul este o boală a sufletului, mai ales când s-a îndesit în patimi, și ca atare e și o cauză a bolii trupului, Maslul este socotit atât ca o tămăduire a trupului, cât și a sufletului, și Dumnezeu e numit «Doctorul sufletelor și al trupurilor»*”<sup>20</sup>.

Însănătoșirea trupească a celui suferind survine ca urmare a însănătoșirii sufletești, căci trupul este „*templu al Sfântului Duh*” (I Cor. 6, 19), având capacitatea de a fi vindecat și curățit prin materia văzută și sfințită, untdelemnul. De asemenea, sufletul și trupul sunt legate printr-o legătură inseparabilă, care nu poate fi desfăcută decât de moarte. Prin întruparea Mântuitorului Hristos se accentuează valoarea acordată de Dumnezeu sufletului și trupului. Atunci când sufletul este încărcat de mari și grele păcate, și trupul este apăsător, devenind vulnerabil sau chiar bolnav. „*Vindecarea (însănătoșirea) – spune John Meyendorff – se solicită numai în contextul căinței și al mântuirii sufletești, iar nu ca un scop în sine. Oricare ar fi evoluția bolii, ungerea simbolizează iertarea dumnezeiască și eliberarea din cercul vicios al păcatului, al suferinței și al morții, în care omenitatea căzută este ținută captivă*”<sup>21</sup>.

Împreună cu tămăduirea de boala trupească se realizează și însănătoșirea sufletească prin asanarea păcatelor și viciilor, și împrăștierea virtuților. Uneori, boala nu este numai un rezultat al păcatelor personale nemărturisite, ci și o urmare firească a eredității. De asemenea, se știe că din părinți vicioși se pot naște copii cu malformații. „*Până la al șaptelea neam voi pedepsi fărădelegea*” (Lev. 26, 31); „*părinții mănâncă agurida și se strepezesc dinții copiilor*” (Ier. 31, 29). Dar vindecarea spirituală și trupească

---

Maslu este o taină a participării comune la ridicarea din patul suferinței, o comuniune de rugăciune pentru sufletul celui chinat. Pentru aceasta, se invocă ajutorul Preasfintei Fecioare, al Sfintei Cruci, ajutorul sfinților și îngerilor, al tuturor slujitorilor trăitori în Hristos și în comuniune cu sfinții. A se vedea Hr. Andruțos, *Simbolica*, traducere din limba greacă de Patriarhul Iustin Moiescu, Editura Anastasia, București, 2003, p. 546.

20. Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. III, p. 137.

21. John Meyendorff, *Teologia bizantină*, traducere de pr. conf. dr. Alexandru Stan, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1996, p. 236.

nu poate surveni decât în urma intervenției lui Dumnezeu și a raportării omului la El.

Nu se poate închipui o slujire permanentă de vindecare, întrucât aceasta depinde de puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, care „*sufală unde voiește*“. Astfel, Biserica se roagă pentru vindecare fără să proclame, totuși, această vindecare<sup>22</sup>. Comuniunea bolnavului cu mlădițele trupului tainic al Mântuitorului sporește puterile de viață ale bolnavului sau îl întărește cu căldura ei până în pragul clipelor de supremă și înghețată singurătate al despărțirii de toți și de toate de pe pământ.

Prin ungerea cu untdelemn sfințit din cadrul Sfintei Taine a Maslului sunt șterse și sechelele păcatului. Iertarea nu este echivalentul uitării, ci este doar manifestarea iubirii dincolo de orice ruptură. Taina Sfântului Maslu înseamnă, în fapt, integrarea trecutului păcătosului, situația patologică făcându-l pe acesta să-și mărturisească credința în viața viitoare. Tot acum se împărtășește credinciosului bolnav harul nevăzut al tămăduirii sau ușurării suferințelor truștești, întărirea sufletească, recâștigarea nădejzii, iertarea păcatelor.

Taina Sfântului Maslu nu dorește să înlocuiască îngrijirile medicale acordate bolnavului. Biserica este conștientă de faptul că Dumnezeu lucrează și prin specialiștii din domeniul medical, că Dumnezeu a înzestrat oamenii cu inteligența și abilitatea de a dezvolta arta vindecării. Medicii înșiși sunt conștienți că nu ei sunt cei care vindecă – rolul lor este de a ajuta procesul de vindecare prin instrumentele de care dispun. Cu toate acestea, întreaga vindecare, inclusiv tămăduirea fizică, este *întotdeauna* un dar de la Dumnezeu, chiar și atunci când este transmis prin specialiștii din domeniul medical<sup>23</sup>.

Spre deosebire de îngrijirea medicală, în Biserică ne rugăm atât pentru vindecarea trușească, care nu este cea mai importantă din punct de vedere creștin, cât mai ales pentru vindecarea spirituală, duhovnicească. Ca parte a vindecării duhovnicești, ne rugăm pentru reintegrarea celor aflați în suferință în trupul Bisericii, în deplinătatea vieții, indiferent care ar fi cursul final al bolii fizice. Și aceasta pentru simplul fapt că scopul ultim al vindecării creștine nu este altceva decât comuniunea deplină cu Dumnezeu, care este ținta întregii existenței a omului. Scopul ultim este împărăția lui Dumnezeu – acesta este sensul mântuirii.

---

22. Paul Evdokimov, *Ortodoxia*, traducere de dr. Irineu Ioan Popa, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1996, p. 325.

23. Paul Meyendorff, *op. cit.*, p. 70.